

jaz čitalca le mimogrede opozorim na marsikaj, naj si potem čitalec samostojno misli in sodi dalje.

Ali se kedaj pravi v življenju tudi o moških, da so „padli angeljci?“

Ali ni pisano v II. Kor. 11, 14: „Satan se izpreminja v angelja svetlobe“ in ni s tem označeno, da mu je to čisto lahko storiti brez posebnega truda? In ali ni hudič vselej prišel, ko je hotel zapeljati kakkega svetnika, k njemu v svoji davni podobi, v ženski podobi?

Ali ne govori v tem pogledu docela jasno v naših ženskah zopet tisti, že omenjeni negoljufivi glas narave, nezmotljivo čuvstvo sorodstva? Ali nam ne odgovori vsaka, kadar njej rečemo: „Angelj ste!“ — „Da, ali oni z rogama“, „z rožiči“ itd.?

Ali more kdo drug na svetu napraviti tak pekel kakor ženska?

Kadar si da človek dolgo opraviti s hudičem, ali si ga ta potem ne vzame? In kadar se človek, dolgo peča z žensko, ali si ga ta tudi končno ne vzame?

In naše staro narodno modroslovje nam ponuja dokaj pomisleka vrednih rekov. „Čim kdor lepši, tem hudiču ljubši“, ali: „Hudič ima veliko sladkorja, in zato napravlja tudi greh sladak“, ali: „Hudič mora vselej svojo izvršiti“, ali končno: „Bogu služi, hudiču pa se ne zameri“, kar je ravno toli veljavno, kakor če rečeš: Bogu služi, pa ženski se ne zameri“.

Ali ne priganjajo ženske hudiču največ človeških žrtev in ali jim za to ne pomaga hvaležni hudič kakor se je zgodilo v Nemančicah, da je hudič neki ženski, ki je na biljo sv. Tomaža predla preko desetih zvečer, ter se je s tem zamerila svetniku, nasvetoval, kako naj prevari svetnika?

Ali ne zapeljuje hudič pogosto tudi v sami hiši božji moško dušo k raztresenosti in nepobožnosti? In ne delajo ravno tam ženske isto?

Ali se ne slika hudič na Poljskem v nemški noši? Pri nas črn? Na Laškem rudeč? Med zamorci bel? In ne razodeva to ženskega značaja, ki zahteva vedno kake izpremembe v modi?

Ali si ne vzame hudič, kadarkoli se ženi, vselej staro babšče, in ali bi to storil, ako bi bil — moški?

I t. d !

Toda, pojdemo še malo dalje. Čitalec morda že upije: „To so zgolj le verjetnosti, negativni dokazi — jaz zahtevam že naravnostnega dokaza!“ Prav, kakor si kdo želi, ponudim vam torej naravnosten dokaz, da je angelj po spolu ženska!

Vsakdo ve, da so „angelji varuhi“, ter da ti angelji varujejo otroke. Prosim, ali si jemlje za pestunjo, za varuško k otrokom moški ali ženska?

Čitalec je osupnjen! Ali čitalec je jako omikan človek in v hipu se osvesti, ter reče: „Hm — v Iztočni Indiji, odkod so k nam prišli vsi začetki

omike, so tudi moške pestunje. Morda je ta starodavna naredba „angeljev varuhov“ prišla tedaj z Indije k nam“.

No prav — mene ne bo čitatelj zmotil! Ravno pred osmimi dnevi sem citiral na tem mestu prostonarodno pesem: „Kdor je preveč za ples vnet, k sebi ga vzame angelj svet“. Prosim, kdo rad pleše? Ali to niso ženske?

Čitalec je po tem dokazu zopet pobit. No — jaz ga z dokazi popolnoma ubijem! Jaz mu o tem, da so angelji istinite ženske, navedem dokaz, ki stare vse dvome. Izigram trumf, ki ga ne prebije nihče na svetu. Trumf, ki je v istini trumf. V sv. pismu — pri sv. Lukežu 2, 13 — čitamo: „In hitro je bila pri angelju velika množica vojakov“.

Album.

Ruski spisal Anton Čehov.

Častni svetnik Kratjerov, suh in šibek človek, je stopil naprej in obrnivši se k Žmihovu dejal: „Vaša ekscelenca! Ganjeni v globočino vsled Vašega dolgoletnega predstojništva in vsled Vaše očetovske skrbi . . .

„— ki traja že več kakor 10 let . . .“ mu je narekoval Zakusin.

„— ki traja že več kakor 10 let, mi, Vaši podložniki, ob današnjem, za nas imenitnem dnevu, prinašamo Vaši ekscelenci v dokaz svojega spoštovanja in globoke hvaležnosti ta-le album z našimi fotografijami in želimo si, kar zadeva Vaše zaslužno življenje, da bi še dolgo, kar najbolj dolgo, do oddaljene smrti nas vodili . . .“

„— s svojimi očetovskimi navodili po potu resnice in napredka . . .“, je pristavil, obrisavši si pot, ki mu je udaril na čelo, Zakusin, kojemu se je očitvidno hotelo tudi govoriti, ker je imel, kakor se je zdelo, pripravljen govor.

„Naj se torej množe in kopičijo“, je končal, „Vaše zasluge in čini še dolgo in dolgo na potu duha, dela in javnega blagra“.

Na levem, zgubanem licu gospoda Žmihova se je prikazala solza. „Gospoda“, je dejal s tresočim glasom. „Nisem pričakoval, nikakor nisem mislil, da boste slavili moj skromni jubilej . . . Ganjen sem . . . da . . . zelo ganjen. Ne pozabim tega trenutka do smrti in verujte . . . verujte, prijatelji, da Vam nihče toli dobrega, kakor jaz . . . In če je tudi bilo kaj med nami, bilo je to i k Vašemu pridu . . .“

Žmihov, pravi državni svetnik, je poljubil svetnika Kratjerova, ki ni pričakoval tolike časti ter je obledel v zamaknjenju. Med tem mu je predstojnik stisnil roko, s čim je naznanjal, da ne more vsled ganjenja govoriti, in je zaplakal, kakor bi mu ne prinašali prekrasnega albuma, temveč nasprotno, mu ga jemali. Potem pomirivši se nekoliko, ter izrekši še

nekaj iskrenih besed in pustivši si od vseh stisniti roko, se je napotil doli, vsedel v kočijo in spremljan z blagoslovljenjem svojih podložnih se je odpeljal. Sedé v kočiji je čutil, kako se mu v prsih razlivajo neka nezavedna doslej radostna čustva in se je zjokal še enkrat.

Doma so ga čakale nove radosti. Tam so mu njegova rodbina, prijatelji in znanci, pripravili tak sprejem, da se mu je zdelo, kakor bi bil v istini prinesel domovini jako mnogo koristi in da bi bilo brez njega jako slabo z domovino. Celi jubilejski obed je bil iz govorov, objemanj in solz. S kratka: Žmihov nikakor ni pričakoval, da bodo njegove zasluge tako iskreno cenjene.

„Gospoda“, je dejal pred prikuskom. „Pred dvema urama sem dobil zadoščenje za vos trud, ki ga mora človek pretrpeti, ko služi, da se tako izrazim, ne obliki, ne črki, marveč dolžnosti. Ves čas svojega službovanja nisem odstopil od načela: Občinstvo ni za nas, temveč mi smo zanj. Danes pa sem sprejel krasno nagrado! Moji podložni so mi vzročili album . . . Lejte, sem ganjen . . .“

Prazniški obrazi so se nagnili k albumu, ter ga začeli prelistavati.

„Album je lepički“, je dejala hčerka gospoda Žmihova, Olga. „Mislim, da je veljal kakih 50 rubljev. Kaka krasota! Atej, daj mi ga! Čuješ? Jaz ga shranim!“

Po obedu je odnesla Olgica album v kabinet, ter ga zaprla v miznico. Drugi dan je izvzela iz njega uradnike, razmetala po tleh, in mesto njih je vložila tja svoje součenke. Uniforme so prepustile svoje mesto krilcem. Kolja, sinko njega ekselence, je preslikal obleko gospodov uradnikov z rudečo barvo. Onim, ki niso imeli brkov, je naslikal zelene brke, brezbradim pa — brado cimetove barve. Ko ni imel več barvati, je izrezal iz papirja podobe uradnikov, prebodel jim z buciko oči, ter igral se je z njimi vojake. Izrezavši končno svetnika Kratjerova, pritrdil ga je na škatljico od vžigalic, ter ga prinesel v taki opremi očetu v kabinet.

„Atej! Spomenik! Lej!“

Žmihov se je zasmel, zazibal se je, čuteč se ginjenega, ter pobožal Nikolajčka po obrazu.

„No, pojdi šaljivček, pokaži to tudi mamici. Naj se še tudi mamica nasmeje.“

Novice.

— **Osebnosti.** Davkar v Kostanjevici, gosp. Karol Seitz, je šel v pokoj. Premeščeni so: davčni pristavi gosp. Rajko Levstek iz Ljubljane v Cerknico, gospod Valentin Novak iz Krškega v Kranj in davčna praktikanta g. Fran Zorec iz Metlike v Mokronog ter Ludovik Košar iz Ilirske Bistrice v Kočevje. Poštar v Zatičini gospod Friderik Lah je imenovan poštarjem na Rakeku

— **Deželni šolski svet** je imenoval v svoji zadnji seji g. Ivana Rodiča v Stolpiču nadučiteljem istotam in učitelja v Ihanu, g. Vendelina Sadarja, učiteljem na prvi mestni deški ljudski šoli v Ljubljani.

— **Potrjeni zakoni.** Cesar je potrdil zakon korškega deželnega zbora, s katerim se delodajalcem nalaga dolžnost, da plačujejo za svoje uslužbence bolniške pristojbine

— **Deželni odbor** je iz stražnogasilnega zaklada dovolil raznim gasilnim društvom podpore; iste pa dbe le društva, ki so svoje prošnje vpodale pravočasno t. j. do 31. marca t. l. Dobe pa: Ljubljana 600 kron; Moravče 400 kron; po 300 kron: Postojna, Dobropolje, Škocijan, Orehovica, Srednja vas, Štefanja vas, Sv. Križ pri Kostanjevici, Kamnik, Studeno in Mirna peč; po 250 kron: Stara Loka in Sv. Gregor; po 200 kron: Radovljica, Šmartno pri Litiji, Trnovo, Železnik, Moste, Šent Rupert, Ribnica, Motnik, Trata, Zagorje na Pivki, Stari trg pri Ložu, Škofja Loka, Komenda, Mozelj, Cirknica, Dolenja vas pri Cirknici, Šmartno pod Šmarno goro, Leše, Gameljni, Onek, Kranj, Pirniče, Novo mesto, Šenčur pri Kranju, Bled, Mengeš in Škofelja; po 160 kron: Vič-Glince, Borovnica, Črnomelj in Dobrova; po 150 kron: Črni vrh, Breznica, Krka, Ig. Selce, Št. Vid pri Vipavi, Mošnje, Razdrto, Kamna gorica, Leskovec, Begunje, Sodražica, Planina, Bohinjska Bela, Vinica, Kočevje, Koroška bela in Rateteče; po 140 kron: Bloke; po 120 kron: Mokronog, Polhov gradec, Domžale, Vrhnika, Trebnje in Krško; po 100 kron: Gotenice, Št. Vid pri Ljubljani, Kropa, Lukovica, Idrija, Šmarje, Tržič, Poljane, Stara cerkev, Žiri, Mojstrana, Vipava, Dovje, Bela peč, Kranjska gora, Dol, Brezovica, Voglje, Bohinjska Bistrica, Predvor, Gorje in Žužemberk; po 80 kron: Mozovec, Dolsko, Bizavik in Višnja gora; po 60 kron: Dob. Šiška, Senožče, Koprivnik, Vesa, Toplice in Svetli potok; po 60 kron: Rovte, Nemška Loka, Velike Lašče, Cerklje, Litija, Dolenja vas pri Ribnici, Semič, Stari log in Bukovec pri Koprivniku. Skupno se je razdelilo 17 690 kron. Opomnjeno bodi, da je bilo več prošenj skrajno pomanjkljivih in take se v bodoče, po odloku deželnega odbora, ne bodo upoštevale.

— **Iz Tržiča** se nam piše: Res čudne razmere so tu v Tržiču. Že dolgo let se godi Slovincem v Tržiču krivica zaradi poštnega pečata. Zakaj je na poštnem pečatu samo zapisano Neumarkt in ni tudi slovenskega napisa, ko je vender v Tržiču 95% Slovencev in samo pičlih 5% Nemcev, ne maramo prenašati, da bi zaradi pičlih 5% Nemcev bil samo nemški napis na poštnem pečatu, zaradi 95% Slovencev pa ne tudi slovenski, ko je Tržič vender slovenski kraj. Kako more to gledati slavna poštna direkcija v Trstu, da se nam Slovincem v Tržiču godi taka krivica? Zakaj je bil popreje slovenski napis, ko je bila pošta v privatnih rokah in sedaj, ko je erarna pošta, pa ne? Prosimo, da bi slavna poštna direkcija v Trstu vse potrebno ukrenila, da pride v Tržiču na pošto tudi slovenski napis da na poštnem pečatu ne bo samo Neumarkt, nego tudi Tržič

— **Slovinci prezrti.** Med prerogative krone spada tudi imenovanje članov gospodske zbornice. Seveda imajo ta imenovanja velepolitičen značaj in je ob sebi razumljivo, da se zgode vedno na predlog ministrstva. Te dni je bilo imenovanih 27 novih članov gospodske zbornice. Novi pèri so večinoma politično brezbarvni ljudje, tako brezbarvni, da se glede nekaterih ne vé, se li pridružijo desnici, levici ali središču gospodske zbornice, glede nekaterih pa se na to sklepa samo iz ozirov na njih narodnost. „Vaterland“ tolmači to dejstvo tako, da je vlada pri izbiranju novih pèrov jemala v poštev v prvi vrsti gospodarske sposobnosti nasvetovanih kandidatov, da s tem novič pokaže, kako smatra gospodarske zadeve za prvo skrb države. To se čita prav lepo — pa ni družega nič, kakor cenena fraza. V narodnostnem oziru je